

Ad forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1. april 1977-31. marts 1978. I. (Beskæftigelsesfremme m.v.).

Spørgsmål 5:

Har ministeriet undersøgt, hvilke muligheder der er, for at eventuelle naturgasforekomster sælges til udlandet og aftages igennem eksisterende ledningsnet, og hvor store besparelser vil kunne opnås ved denne fremgangsmåde sammenlignet med regeringens forslag om et dansk ledningsnet?

Svar:

Hovedmålsætningen i regeringens energipolitik, således som den er kommet til udtryk i „Dansk Enerkipolitik 1976“, er opbygningen af et flerstrengt energiforsyningssystem. Vi kan herved frigøre os fra den nuværende, næsten fuldstændige afhængighed af olieimport, og det gøres efter regeringens opfattelse bedst ved at satse på alle til rådighed værende energiforsyningsmuligheder.

Det har været nærliggende at indplacere naturgassen som et væsentligt element i energiforsyningen. Gassen vil i 1985 efter energiplanen kunne dække 25 mill. Gcal. ud af planens samlede forventede forbrug på 191 Gcal. og i 1995 40 mill. Gcal. ud af et samlet forventet forbrug på 250 mill. Gcal. Der er således tale om et forsyningsbidrag fra gassen begyndende med at udgøre 13 pct. af det samlede energiforbrug stigende til 16 pct. i 1995.

Det for Danmark særligt attraktive ved en naturgasforsyning er de stadig mere realistiske muligheder for, at gassen kan leveres fra forekomster inden for dansk territorium. Danmark vil herigennem kunne opnå en særlig god sikkerhed for denne del af vor samlede energiforsyning.

Eksporteres disse danske naturgasforekomster, vil de nævnte procentdele af vor energiforsyning fortrinsvis skulle dækkes gennem import af olie fra Mellemøsten. Hertil kommer, at uanset hvorfra importen sker af denne olie, vil den være omfattet af såvel EF's som Det Internationale Energi Agentur's kriseforanstaltninger og således i en eventuel krisesituation skulle indgå i den samlede forsyningspulje.

Det er hævet over enhver tvivl, at den danske gas med den største lethed vil kunne eksporteres til især Vesttyskland. Det er lige så sikkert, at man fra tysk side ville se det som en betydelig fordel udover egne forsyningskilder af naturgas, olie og kul og et betydeligt antal kernekraftværker også at kunne forøge forsyningsikkerheden gennem gasleverancer fra et politisk stabilt område som den danske Nordsø.

Det er ligeledes givet, at de multinationale olieselskaber, som har betydelige afsætningsinteresser på det europæiske kontinent, gerne ser, at naturgassen indgår i dette system uden om Danmark.

Besparelserne i investeringerne ved at eksportere gassen vil svare til de opgjorte 9,5 mia. kr. med fradrag af D.U.C.s investeringer i produktionsudstyr, søledning og landingsanlæg i formentlig Vesttyskland, hvilket må antages at beløbe sig til 2,5-3,5 mia. kr. — altså „besparelser“ på 6-7 mia. kr. Det må imidlertid herved tages i betragtning, at naturgassen her i landet fortrinsvis vil blive afsat til forbrugere af den dyre gas/dieselolie, medens eksport af gassen må ventes at ske til landingspriser svarende omtrent til den billigere fuelolie. Amortiseringsudgiften for en dansk investering synes omtrent at kunne opvejes af besparelsen i import og distribution af gas/dieselolie. Det må ligeledes anføres, at investeringer i en sådan størrelsesorden har en meget betydelig „multiplikatorvirkning“, der giver sig udslag i afledte indkomster i det samfund, hvori udgifterne afholdes.

En eksport af den danske gas vil således betyde for det første, at Danmarks energiforsyningssituation forringes væsentligt, medens vedkommende udenlandske aftagerlands forsyningsikkerhed øges tilsvarende. For det andet synes den umiddelbare investeringsbesparelse at blive opvejet af merudgifter over årene til olieimport og -distribution. For det tredje vil det danske samfund blive unddraget det meget stærke incitament til øget vækst, som investering i den her omhandlede størrelsesorden vil kunne medføre. Denne effekt vil i stedet tilfalde det pågældende aftagerland — formentlig Tyskland.